

Mand imellem, og under denne Diskussion forflygtigedes de danske Interesser, det danske Beredskab for den fremtidige Placering i det Europa, der, uanset Krigens Udfald, ikke vilde blive det gamle Europa, men et nyt, der maatte leve og arbejde efter andre politiske og økonomiske Principper, end det gamle gjorde. Regeringens Stilling til Sagen var for saa vidt klar, som ingen af dens Medlemmer havde protesteret imod Erklæringen af 8. Juli 1940 eller mod de Udtalelser, som Statsministeren senere fremsatte til svensk »Aftonbladet«. Det kunde derimod have sin store og betydende Interesse at vide, om de samarbejdende Partier fuldt og helt stod bag disse Udtalelser. Det danske Folk havde Krav paa klare Linier paa dette livsvigtige Omraade. Var de samarbejdende Partier enige i Regeringens og i Statsministerens Udtalelser, burde de likvidere deres hadefulde Indstilling over for den politiske Opposition; det maatte dog vel være det mindste Anstændighedskrav, der kunde stilles. — Regeringens Bestræbelser for at modvirke *Arbejdsløsheden* fortjente Anerkendelse, men hidtil havde det kun drejet sig om midlertidige Foranstaltninger. Maalet maatte være at skabe varige Produktioner. Som et Led i Beskæftigelsespolitikken burde man ophæve *Dobbeltstillinger*. Tillige maatte der kunne naas en Del ved en Revision af de *honorarlønnede Stillinger*. — Det maatte betegnes som en Skandale, at *Pristopbestræbelserne* var brudt totalt sammen. Det var godt, der var Enighed om, at noget burde gøres, men den foreslaaede Ændring af Priskontrollens Sammensætning forekom ikke særlig betryggende, da det nødvendige Islæt af Forbrugerinteresser manglede. I øvrigt var det ikke Priskontrollens Sammensætning, men dens Aand og Magtmidler, der var det afgørende. I Tilslutning hertil vendte Taleren sig imod, at Københavns Kommune udsugede Byens Borgere ved at tage en ublu Avance paa Gas og Elektricitet, ligesom han fandt, at Mælkeordningen var haabløst forkludret. Saneringen af Borgergade-Adelgade havde udviklet sig til en Tragikomedie, der ikke fremkaldte Tillid til Autoriteterne, og hvad Kødbyskandalen angik, havde den ikke alene afsløret uhyggelige Forhold inden for et privat Firma, men tillige vist, at Statens Levnedsmiddelkontrol totalt kunde svigte. — Paa *finansielt* Omraade kritiseredes det, at Statsregnskabet udviste et betydeligt Overskud. I en Tid som denne, hvor Borgerne er i høj Grad spændt for økonomisk, var det meningsløst, at Finansministeren til Overmaal trak Penge ud af Lommen paa Folk. Naar Hjemmene maatte spare, maatte Staten det ogsaa. Mon ikke Administrationen kunde forenkles i væsentlig Grad, hvis man satte god Vilje og Sagkundskab ind paa den Opgave? Finansministeren havde løst den Opgave at faa